

Măgarul si oglinda

Vasile Militaru

Un magar nerod si care cu vre-o cativa ani in urma
Vietuise langa turma, -
Cand era silit sa care
Pe spinare
Mii si sute de samare, -
Nu stiu cum, prin ce 'ntamplare
A ajuns
La coama tuns,
Cu pomada parfumata pururi uns;
A ajuns, in scurt, bogat
Si, -de necrezut, dar totusi lucru foarte-adevarat, -
Invitat prin mari saloane
De boeri si de cucoane...

Dar magarul, indispus,
Ii privea pe toti, de sus,
Cautand mereu s'arate, cu 'ndrasneli fara pereche,
Ca'i boer de vita veche, -
De si gesturile-i toate, totdeauna de gust prost,
Spunea lumii, pe de rost,
Ce fel de boer anume era el si cine-a fost.

Intr'o zi insa, magarul ingamfat si crai de ghinda,
S'a 'ntalnit si c'o oglinda,
iar oglinda, indrazneata,
Numai drept sttind sa spuna, ci-ca i-ar fi zis in fata:
- Ifosul iti e'n zadar,
Ca, oricat de mult te-ai crede
Si ti-ai pune pe vesminte aur si margaritar,
Cin' te-aude si te vede,
Altceva nu poate crede ca poti fi decat magar;

- Eu, magar? - racni magarul, napustindu-i-se 'n glaf
Si, c'o singura copita, el facu oglinda praf.

.....

- Ah, a suspinat oglinda, trecand dincolo de viata:
Adevarul, totdeauna doare, cand e spus in fata,
Si, oricat te stii pe lume ne'ntinat ca albii nuferi, Omule, cand faci ca mine, pregateste-te sa suferi.